

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1378/2019
11.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Слободана Ђинђића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Ђинђића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 695/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Ђинђића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 695/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.03.2019. године окривљени, између осталог, окривљени Слободан Ђинђић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 06.07.2015. године до 17.07.2015. године.

Истом пресудом, окривљени Слободан Ђинђић, обавезан је да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 23.937,00 динара, а на име паушала износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 695/19 од 19.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Слободана Ђинђића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Слободана Ђинђића, адвокат Зора

Добричанин Никодиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 441. став 1. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и побијане пресуде у односу на окривљеног Слободана Ђинђића укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да у односу на окривљеног Слободана Ђинђића укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно суђење, као и да се извршење правноснажне првостепене пресуде одложи у односу на окривљеног Слободана Ђинђића. Предложила је да буде обавештена о седници већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Слободана Ђинђића, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на извештају Службе за специјалне истражне методе – Одељење за електронски надзор од 08.09.2017. године (која не постоји у списима предмета), извештају Службе за специјалне истражне методе – Одељење за електронски надзор о прикупљању података из мобилних телефона и СИМ картица од 06.12.2017. године – извештај о вештачењу, наредби Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.09.2017. године, исказу вештака Милана Басте са главног претреса одржаног дана 19.07.2018. године, исказу окривљених Слободана Ђинђића и АА о садржини комуникације са главног претреса одржаног дана 10.05.2018. године и записнику о саслушању осумњиченог АА сачињеног дана 06.07.2015. године пред ПС Врачар, обзиром да су ови докази произашли из незаконитог поступања односно незаконитог прикупљања доказа од стране Службе за специјалне истражне методе и суда. У вези са тим бранилац окривљеног посебно истиче да је предметна наредба донета по предлогу браниоца саокривљеног АА са главног претреса одржаног 08.09.2017. године и истом је подацима са мобилног телефона приступљено без пристанка корисника - окривљеног Слободана Ђинђића и то више од 2 године од настанка података, занемарујући при томе да јавни тужилац до закључења главног претреса није предложио да се подаци о оствареној комуникацији користе као доказ.

Изнет и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је наредбом председника већа Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.09.2017. године, одређено да Служба за специјалне истражне методе МУП РС обави вештачење одлазно - долазних позива и порука са три броја телефона који су привремено одузети од окривљеног Слободана Ђинђића и једног броја телефона који је привремено одузет од окривљеног АА, и то 15 дана пре критичног догађаја, као и на сам дан критичног догађаја - 06.07.2015. године и да је

Служба за специјалне истражне методе МУП РС – Одељење за електронски надзор дана 06.12.2017. године првостепеном суду доставила извештај о прикупљању података из мобилних телефона и СИМ картица ових окривљених, који извештај је суд извео као доказ на главном претресу (при чему је очигледном омашком навео да исти датира од 08.09.2017. године) и потом га ценио како појединачно тако и у међусобној вези са осталим изведеним доказима и одбраном окривљених.

Одредбом члана 152. став 3. ЗКП прописано је да се претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, предузима на основу наредбе суда и по потреби уз помоћ стручног лица.

Наведеном законском одредбом дакле изричито је прописано да се претресање уређаја за аутоматску обраду података, у које уређаје несумњиво према ставу Врховног касационог суда, спада и мобилни телефон, предузима на основу наредбе суда.

Међутим, у конкретном случају, извршен је увиђај телефона, који у смислу члана 133. ЗКП представља доказну радњу којом орган поступка непосредно опажа чињенице ради њиховог утврђивања и разјашњења у поступку, при чему предмет увиђаја може бити лице, ствар (покретна или непокретна) и место.

По налажењу Врховног касационог суда, наредба председника већа Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.09.2017. године, не представља незаконит доказ и на истој се може заснивати пресуда, јер из саме наредбе произилази да је иста образложена и да садржи све елементе прописане одредбом члана 172. став 2. ЗКП, при чему се у конкретном случају ради о прегледу садржаја мобилних телефона односно увиђају на покретној ствари, на основу одлуке суда донете на главном претресу дана 08.09.2017. године - да се изврши увид у садржај предметних телефона и утврди листинг долазно одлазног саобраћаја позива и садржина СМС порука у означеном периоду, а што у конкретном случају постоји, само у форми наредбе за вештачење телефона, која околност није од утицаја на законитост тог доказа и доказа који су из њега произашли.

У вези са тим, по налажењу Врховног касационог суда, Извештај специјалних истражних метода – Одељење за електронски надзор МУП РС, такође представља законит доказ јер је прибављен од надлежних органа и то на захтев суда, односно на основу наредбе Вишег суда у Београду К 432/15 од 08.09.2017. године, па је такав доказ сам по себи законит, а сасвим је друго питање да ли је извођење тог доказа могао да предложи бранилац окривљеног АА на главном претресу и да ли је суд приликом прибављања овог доказа имао у виду да ли се ради о увиђају ствари или вештачењу, јер ове чињенице не утичу на законитост самог доказа, будући да се он односи на предмете односно мобилне телефоне који су привремено одузети од окривљених Слободана Ђинђића и АА и њихове СИМ картице.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним правноснажним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из

члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, будући да је суд субјективне елементе кривичног дела, навео тако да се односе на оба учиниоца односно исти нису индивидуализовани у погледу сваког окривљеног понаособ, тако да према ставу браниоца, не постоји ни кривично дело, чиме је побијаним правноснажним пресудама истовремено учињена повреда кривичног закона на штету окривљених из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Наиме, исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је поступао по жалби браниоца окривљеног Слободана Ђинђића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, изјављеној против првостепене пресуде. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3. у ставу трећем и четвртом пресуде Кж1 695/19 од 19.09.2019. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да када нема дела не може бити ни санкције. Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче незаконит доказ, али из навода захтева произилази повреда закона из члана 440. ЗКП, а затим у поднетом захтеву означава повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, без конкретног образложења.

Како су овим наводима истакнути у суштини недозвољени разлози за захтев, а у односу на неке повреде нема ни конкретних разлога у чему их бранилац види, то се Врховни касациони суд није упуштао у разматрање истакнутих навода.

Приликом доношења своје одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева браниоца окривљеног, којима указује на пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 767/14 од 26.03.2015. године, али их није посебно разматрао, закључивши да у овој кривично-правној ствари нису од утицаја на доношење другачије одлуке суда.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**